JUDITH SARAY
SZÜRKESZEM
Publio

Szürkeszem

Judith Saray

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

6 évvel ezelőtt...

Daniel Burns, a művészettörténet szakavatott professzora sápadt volt, mintha kísértetet látott volna. A hír, amit kedvenc tanítványa közölt vele néhány perccel ezelőtt, teljesen letaglózta. Emlékei szerint még sosem került ilyen helyzetbe, ezért az első reakciója önkéntelenül is a tagadás volt. Ha megtehette volna, nemhogy ezt a gyereket, de a Gabriela-val töltött heteket is megtagadta volna. Hülye liba, az elavult fogamzásgátlási módszereivel! – dühöngött magában, miközben a szája szélén egy kényszeredett, keserű mosoly ült.

-Biztos, hogy tőlem van? – tette fel az első kérdést, amit a férfiak évszázadok óta feltesznek, ha nem kívánt hírrel szembesülnek. –Hiszen védekeztünk.

Gabriela arcának beszédes változása láttán már-már megbánta a reflexszerűen kiböfögött szavakat. A fehér és a vörös szín úgy váltották egymást az ijedt arcon, mint a parkban tegnap felhúzott cirkuszi sátorponyva anyagán. Oké, abban az egyben biztos lehet, hogy ez a kis ártatlanság nem húzta csőbe, legalábbis nem szándékosan. Bár, talán nem véletlenül született a mondás: *alamuszi nyuszi nagyot ugrik* - húzta el a száját. De nem, Gaby csak simán egy szerencsétlen kezdő – döntötte el végül.

-Talán még emlékszel rá, hogy előtted nem voltam senkivel – suttogta megalázottan a lány, amiért egyáltalán emlékeztetnie kell Dant a történtekre, mert ebben a pillanatban már ezerszeresen bánta, hogy ennek az öntelt, önző himnek adta oda magát. Nem is volt jó vele! – lázadozott némán a nőisége, de hangosan csak annyit mondott: -Talán emlékszel, hogy kétszer is olyan türelmetlen voltál, hogy nem volt időm felkészülni… - vonta meg a vállát. Nem igaz, hogy még őt hibáztatja ez a hólyag, amikor éppen ő nem volt hajlandó gumit használni. Gaby pedig túl tapasztalatlan volt, hogy eszébe jusson, nemcsak egy terhességtől, de – tekintve Daniel mozgalmas szerelmi életét – szexuális fertőzésektől is megvédte volna.

-Vigyáznod kellett volna! – csattant fel a férfi. –Én megmondtam már az elején, hogy nem akarok bonyodalmat.

-Vigyáztam. Egyébként meg nem is beszéltünk a jövőről – motyogta Gabriela. -Azt mondtad, megőrülsz értem, és azt hittem ez azt jelenti, hogy … szeretsz.

-Szerettem is a testedet, te kis buta – hunyorgott rá gúnyosan a férfi, és az arckifejezésétől a lánynak most nem az érzékei bolydultak fel, simán csak felfordult a gyomra. Újraélte a perceket, amikor Daniel a meztelen testét simogatva a leghíresebb képzőművészeti remekművekhez hasonlította, és ő kábán hitt a szenvedélytől ködös szürke szemeknek. A férfi harmincöt éves volt, ő még nem volt huszonnégy, és mivel szerencsétlenségére ez a pasi ébresztette fel benne a nőt, hát ő naívan elhitte minden szavát. Pedig intő jelnek kellett volna vennie, hogy a férfi kétszer elvált, ráadásul mire vele kikezdett, addigra a fele évfolyamot meghódította már. Mostanra már nem is értette önmagát, miért ment bele ebbe az egészbe? Mi tetszett benne? A komolysága a katedrán, ahogy a különböző korok remekeit elemezte? Vagy az igéző szemei? Netán szikár, magas termete, amivel a csoportjába járó fiúk fölé magasodott? Esetleg a már korán őszülni kezdő halántéka? De talán csak dacból, bizonyítási vágytól hajtva feküdt le vele, hogy ő is van olyan jó, mint Rose, Diane vagy Lottie a csoportban; vagy csak hogy végre elveszítse az ártatlanságával járó aggszűz státuszt. De sosem érzett büszkeséget, amiért megtette, és

mostanra a megalázottság és megbánás töltötték ki a gondolatait.

Gabriela Harmon hosszú barna haja, karcsú termete nem rítt ki a korosztálya tagjai közül. Átlagos külsejét barátságos, vidám természete tette vonzóbbá, és azok a valószínűtlenül kék szemek, amelyek most ijedten és könnyben úszva gondoltak a bizonytalan jövőre.

***

Napjainkban…

-Neked nem is szürke a szemed! – hajolt váratlanul egy apró gyerekarc Rowan arcába, miközben az a Metropol újságot lapozgatta unalmában. A férfi meglepetten hőkölt vissza. Életében nem látta még ezt a gyereket.

-De, szürke – habogta önkéntelenül és segítségkérőn nézett szét a metrókocsiban. Egy csinos, bár meglehetősen fáradt arcú, barna hajú nő sietett oda hozzá és a kislányt kézenfogva elnézést kérően dadogott.

-Ne haragudjon… nem szokott ilyet csinálni… Vicky így nem szabad viselkedni, elnézést! - ráncigálta magával a gyereket.

-De nem is szürke! – kiabálta a kislány gyorsan távolodva az anyja erős szorításában. Rowan zavartan bámult utánuk, s mint mindig, ha zavarban érezte magát, hosszú ujjaival végigszántott sűrű hullámos haján. De szürke – motyogta magában, vitába szállva a kis cserfes útitárssal. Mi a francért olyan érdekes, hogy milyen színű a szeme? A körülötte ülők kíváncsi pillantása söpört végig rajta, ő pedig feszengve tűrte kínosan kitüntető figyelmüket.

A nő két ajtóval odébb csendben pörölt a kislánnyal. A férfi felállt és a hozzá közelebbi ajtóhoz állt, hogy a következő megállónál leszálljon. Még sosem látta anyát és lányát. Vagy csak nem tűntek fel neki soha? Ahogy a szerelvény megállt és az ajtók szétcsúsztak, hosszú lépteivel kisietett az állomásról, pillanatnyilag megfeledkezve az előbbi apró incidensről, és nem is látva, hogy a nő és a gyerek is ugyanitt száll ki; majd a másik kijárat felé indulnak. Tulajdonképpen nem sietett, mégis határozottan tartott a célja felé. Már maga mögött hagyta a kényelmetlen érzést, amibe a gyerek kíváncsisága sodorta; egyszerűen így járt, energikusan, mint aki tudja, hova tart és nem akar időt fecsérelni semmi feleslegesre, csak elérni a célját a lehető legrövidebb úton. Nemcsak így járt, de így is élt. Ilyen volt a magánéletében és a munkájában is, célratörő, határozott. Az egyetemen tanult, mert úgy vélte, azért koptatja a padokat, hogy megalapozza a jövőjét, a munkahelyén száztíz százalékosan teljesített, mert az előrejutását ez segítette, és nem tétovázott egy pillanatig sem, amikor eldöntötte, hogy az élete egy családdal lenne teljes. Egészen addig így élt, amíg egy napon a rendőrség nem kopogtatott az ajtaján a tragikus hírrel.

*

Rowan Marshall harmincöt éves volt és özvegy. A felesége Melanie terhes volt, amikor évekkel ezelőtt egy autóbalesetben az életét vesztette. Kislányt vártak, de a feleségére nem volt túl jó hatással a terhesség. Azokban a ritka pillanatokban, amikor a megfeszített munka mellett vele lehetett, az asszony állandóan azzal gyanúsította a férjét, hogy terhes testét nem találja elég vonzónak és a sok túlóra egészen biztosan fülledt légyottokat takargat, mintha egy öt csillagos szállodában nem akadna éppen elég munka. Melanie igazán tudhatta volna, hogy mivel telnek a napjai, hiszen korábban kollégák voltak, az asszony a kapcsolatuk nyilvánosságra kerülése után helyezkedett el egy utazási irodánál. Rowannak aznap túl sok minden összejött odabent, elege volt már abból is, hogy állandóan magyarázkodjon a nagy semmiről, szó szót követett és az asszony kocsiba ült, hogy a szüleihez menjen és az anyjának folytassa akkoriban véget nem érőnek tűnő panaszkodását. Sosem ért oda, mert az első útkereszteződésben belehajtott a pirosba és egy teherautó oldalbakapta az autóját.

Mire a kórházba értek vele, meghalt, és vele együtt meghalt Amanda is, mielőtt megtudhatta volna, milyen az élet. Rowan pedig mind jobban belesüppedt az önmarcangolásba. Ez mind nem történhetett volna meg, ha ő egy kicsit türelmesebb az érzékeny asszonnyal. Azóta a munka töltötte ki a napjait, sokszor az éjszakáit is, de még sosem érezte ennyire megterhelőnek, mint mostanában. Magányosan nehezebb elviselni a terhelést – vonta le a következtetést, de ennek ellenére ellenállt a vigasztalására jelentkezők érdeklődésének.

*

Gabriela Harmon harminc éves volt, egy öt éves cserfes kislány, Victoria édesanyja. Sosem volt férjnél, mert a diplomaosztót követő éjjelen lefeküdt egy tanárával, aki később nem ismerte el a kapcsolatukat sem, a kislány létezését pedig még kevésbé. De nem tudta rávenni senki, se család, se barátok, hogy elvetesse a gyereket. Végül a szülei melléálltak, így nem sokkal Vicky születése után munkába tudott állni, hogy előteremtse a pénzt a megélhetésükhöz. Danielt nem perelte gyerektartásért, legszívesebben azt is elfelejtette volna, hogy voltak napok, amikor azt hitte, személyében megtalálta az igazi társat. Ehelyett csak egy csalódással lett gazdagabb, ami hosszú évekre elvette a kedvét a további próbálkozásoktól. Aztán nemrégiben Vickyt a tükör előtt találta, ahogy a tágra nyitott szemeit vizsgálgatja.

-Mit nézel, kicsim? – simogatta meg a kislány szöszke haját, amit az apjától örökölt.

-Azt mondták az óvodában, hogy csodás szürke szemem van. De én inkább kéknek látom.

-Pedig szürke, pontosan olyan, mint a papádé volt – sóhajtott a nő, ahogy eszébe jutott a férfi szinte hipnotikus tekintete, amivel a katedráról nem egy hallgatóját bűvölte el. Nem sokat mesélt a kicsinek az édesapjáról. Az óvodások már tudtak annyit a felnőttek világáról, hogy néha apa és anya nem együtt nevelik a gyerekeiket, és mostanáig Vicky beérte azzal, hogy neki anya jutott. De attól a naptól kezdve úgy tűnt, életcéljának tekintette, hogy megtalálja az apját, a Szürkeszeműt.

*

Ma éjjel Rowan és Gabriela is úgy feküdtek az ágyukban, az éjszaka fényeinek játékát figyelve a plafonon, hogy egy ismeretlenre gondoltak.

Rowan, az esti rutinfeladatok után szokásához híven végiggondolta a nap történéseit, és benne azt a furcsa kis közjátékot a metrón. Azon törte a fejét, miért nem kérdezte meg, miért kellene szürkének lennie a szemének. Talán az a szomorú szemű asszony válaszolni tudott volna a kérdésére. Talán egy rövid beszélgetés felvidíthatta volna. Ilyen csinos nővel nem találkozott már régen. Talán… talán ideje lenne már túllépnie a múlton, és meglátnia a körülötte élő embereket. Mint például azt a kedves arcú, barna hajú nőt, annak a kotnyeles kislánynak az anyját. Ahogy kézenfogva vonszolta magával a kislányt, Rowan akaratlanul is végignézett rajta a formás bokájától, a karcsú derekán összehúzott kabáton át a dús barna fürtökig. Valami mélyen gyökerező érzéssel szinte biztos volt benne, hogy a nő nincs férjnél. Talán elvált. Lehunyta a szemét, de nem tudta maga elé idézni a nő kezét, ahogy a gyerek vállait megfogta. Nem volt benne biztos, hogy megcsillant-e rajta egy karikagyűrű, de micsoda tékozlása lenne a sorsnak, ha egy ilyen bájos arc magányosan hajtaná álomra a fejét. *Most már mindegy pajtás! Ezt a lehetőséget is elpuskáztad!* – sóhajtott, aztán a

párnájára csapva lehunyta a szemét. Aludnia kell, mert holnapra közegészségügyi ellenőrzést kapnak a szállodában, és nem találhatnak hibát! … Melanie – próbált a volt feleségére gondolni. Szerette az asszonyt, de mára már az arcát is csak nehezen tudta felidézni. Ma este különösen, mert egy szív alakú, barna fürtökkel keretezett arc tolakodott a helyére, óriásira tágult kék szemekkel.

*

Gabriela pedig arra gondolt, hogy bár nem volt elragadtatva Vicky egyéni kis akciójától, de az tagadhatatlan, hogy a lánya a legjóképűbb férfit nézte ki magának a metrókocsiban. …Talán nem kellett volna olyan hamar megfutamodnia, talán beszélgetnie kellett volna a férfival, talán… *édes lányom, soha nem fogod megjegyezni, hogy a talán-nal kezdődő gondolatok mindig csak bajt hoznak és csalódást?* – húzta el a száját kedvetlenül. Nem ezen a férfin kellene járnia az eszének, ezzel tisztában volt. Mr. Brooks ma sajnálkozva, izzadva, de csak kibökte, hogy a két titkárnő közül egyikőjüket el kell küldje, amiért az utóbbi időben az ügyvédi iroda forgalma jelentősen megcsappant. Marie három kamaszgyereket nevel a férjével, az iskola pedig sokba kerül. Őt nem tehetik az utcára. Így aztán Gabriela kapta kézbe a felmondást. *Maga fiatal még,könnyebben talál munkát*! – veregette meg a vállát biztatóan az idős férfi, miközben ő csak igyekezett feltűnés nélkül nyelni a könnyeit. Szinte semmi tartaléka nincs, és ha a szülei segítenek is az első hetekben, nagyon gyorsan egy másik állást kell találnia! Hallotta, ahogy Vicky a szomszéd szobában mocorog, de végül nem hívta magához az anyját, így Gabriela legalább éjszakára félresöpörte a gondokat, és elalvás előtt azt motyogta halkan: *-De tényleg szürke volt a szeme.*

1. fejezet

-Annyira sajnálom Mr. Marshall! – sóhajtott Dora Dunst, amikor befejezte a mondandóját. Rowan mosolyogva pattant fel és megölelte a titkárnőjét.

-Jézusom, Dora! Egy pillanatig se érezzen így! Ez a legnagyszerűbb dolog, amit az utóbbi hetekben hallottam. Látja, még én is örülök a hírnek, el tudom képzelni, James milyen boldog lehet. Persze, tudom, hogy az előzmények után le kell mondanom a kedvenc titkárnőmről, de ez olyan kicsi áldozat azért, hogy végre sikerült. Higgye el, tiszta szívemből gratulálok, vigyázzon magára és a picire, a többit meg majd csak megoldjuk valahogy. Emiatt egy percig se aggódjon!

Az asszony megkönnyebbülten, arcán végre felhőtlen boldog mosollyal indult kifelé, aztán az ajtóból visszafordult.

-Köszönöm, hogy így fogadta. Most már én is sokkal jobban érzem magam, mert amikor kiderült, akkor azért az öröm mellett ott motoszkált bennem az is, hogy cserbenhagyom magát, pont most, amikor amúgy is annyi gondja van. Ígérem, segítek betanítani az utódomat mielőtt elmegyek, és most azonnal megfogalmazom az álláshirdetést. Kívánja, hogy a belső hírlapon kívül is megjelenjen? Úgy talán nagyobb lenne az esélye, hogy gyorsan találjunk valakit a helyemre.

-Köszönöm Dora! Igen, a belső csatorna minden más pozíció esetén talán ésszerűbb lenne, de jó titkárnőt elcsábíthatunk akárhonnan máshonnan is. – mosolygott rá a főnöke, és Dora Dunst mind a 38 évének tapasztaltságával megesküdött volna, hogy ezért a mosolyért sorban állnának a jelentkezők, kár, hogy ez önmagában nem jelenti azt, hogy az igazán megfelelő jelölt is köztük lenne. Rowan Marshall mellett nem fog unatkozni, aki elnyeri végül az állást.

Amikor az ajtó halkan becsukódott mögötte, Rowan arcáról leolvadt az őszintének ható mosoly és a homlokát masszírozva kinézett igazgatói irodájának ablakából. A Hyde park esőáztatta panorámája, az ázott talaj felett gomolygó puha pára-párnák most nem hatottak rá olyan megnyugtatóan, mint korábban. Tudta, hogy a titkárnője évek óta reménykedik benne, hogy teherbe esik és a szíve mélyén drukkolt is érte, de a szálloda igazgatójaként legalább ennyire reménykedett benne, hogy nem veszíti el hűséges és már-már tökéletes beosztottját. Dora az eltelt években a jobbkezévé vált, még az is előfordult, hogy a távollétében kisebb gondok esetén önálló döntéseket hozott, amiket sosem kellett felülbírálnia.

Mint ember örült, hogy az asszonynak régi vágya végre teljesült, hiszen korábban számtalanszor volt már tanuja a kétségbeesésének, amiért úgy vélte, soha nem lehet gyermeke. Ez volt az utolsó próbálkozásuk, mielőtt beletörődtek volna, hogy csak örökbefogadás révén lehet babájuk. Sokszor kapta rajta, ahogy a kollégák gyerekeinek rendezett kis ünnepségeken könnybelábadt szemekkel simít végig egy-egy kis kobakon. A sors végül megajándékozta a lehetőséggel, és teljesen nyilvánvaló, hogy a korára és az előzményekre tekintettel ezt az időszakot orvosi felügyelet mellett, a legnagyobb nyugalomban kell töltse. Ami itt a szállodában aligha adatna meg neki. Dora kopogása zavarta meg a gondolatait. Az ellenőrök megérkeztek, és ő indult, hogy végigkísérje őket az

épületen. Bízott benne, hogy Dora a nagy vallomás előtt felhívta Ulf-ot, és figyelmeztette az érkezésükre. Az egyébként remek német séf stílusa ugyanis nagyon kellemetlen tudott lenni, ha úgy gondolta, hogy bármiféle értelmetlen indokkal megzavarják művészi alkotó tevékenységében.

*

Gabriela egészen addig integetett Vickynek, amíg az óvoda ajtaja mögött el nem tűnt. Nem olyan régen még vele tartott, hogy átöltöztesse és kis szekrényében rendet tegyen. De egy ideje Vicky egy ötéveshez illő komolysággal maga intézte a reggeli érkezésével és a délutáni távozásával járó feladatokat. Nem kevés könny árán jutottak el idáig. Az utolsó évben az óvónők megkértek minden szülőt, hogy a gyerekeket csak a kapuig kísérjék, odabent a kicsiknek önállóan kellett átöltözniük. Kis lépés az emberiségnek, nagy lépés Vickynek – mosolyodott el a nő a kicsavart mondáson, amikor a szülői értekezleten elhangzott a felhívás. A lánya ugyanis egészen az év kezdetéig királykiasszonyhoz méltó módon hagyta magát kiszolgálni. Az anyja ölében ülve béna bábfiguraként hagyta, hogy a harisnyanadrágot felrángassa a vékony kis virgácsokra, a blúzt begombolja rajta, végül hosszú szőke hajából kifésülje álommanó gubancait. Tudta, hogy ő maga a hibás ebben, hiszen sokkal gyorsabban haladtak a reggeli rohanásban, ha ő vette kezébe a dolgokat, mintha a gyerekre bízza a készülődést. És így volt ez mindennel. Vickynek tulajdonképpen semmi feladata nem volt otthon, Gabriela kivett mindent a kezéből, mert így hamarabb végzett és kevesebb kár történt például a mosogatásnál vagy a takarításnál. A türelmetlensége azonban csak Vicky kárára vált, be kellett ismerje. Vicky igazi elkényeztetett kényúrnővé vált, aki szemrebbenés nélkül ugráltatta az anyját, és szolgáltatta ki magát. Mindennek azonban vége szakadt azon a napon, amikor Marie dadus szigorú tekintete mellett az első napon a bejárat felé tolta a meglepett kislányt.

Vicky persze személyes sértésként élte meg a változást. Aznap ugyanabban a ruhában maradt, a kedvenc, csipkével díszített blúzában és a hozzá illő kis rakott szoknyában. Persze pont ez volt az a nap, amikor Mario felborította a narancslével teli kancsót az ebédnél és annak teljes tartalma a kislányra zúdult. De még mindig nem volt hajlandó átöltözni. Amikor Gabriela otthon fejét csóválva nézte az elgyalázott ruhácskát, apró vállait megrántva várta, hogy az anyja levetkőztesse és tiszta ruhába öltöztesse. De Gabriela erős maradt és a gyerekszobából kifelé indulva a válla felett visszaszólt.

-Majd dobd a szennyesbe, jobb lett volna, ha átöltözöl az oviban, mert a szoknyát nem biztos, hogy meg tudom menteni. Tisztát találsz a szekrényben. – azzal betette maga mögött az ajtót.

Igazán szerette volna, ha ott maradhatott volna a szobában és végignézheti, ahogy a lánya életében talán először önállóan átöltözik, de tisztában volt vele, hogy Vicky meg sem mozdulna, ha rabszolgája is ott lenne a közelében. Így aztán az ajtó túloldalán, a fára tapasztott füllel hallgatózott, vajon a kisasszony nekikezdett-e az öltözködésnek. Amikor úgy érezte, hogy elég idő telt már el, óvatosan benyitott. A látvány összeszorította szívét. Vicky a szőnyegen ült összekuporodva maszatos ruhájában és kedvenc mackója, Barnie puha bundájába fojtotta el hüppögő sírását.

-Mi a baj, kincsem? – guggolt le mellé a nő, mire a kislány ráemelte hatalmas szürke szemeit.

-Már nem szeretsz? – szipogta halkan.

-Dehogynem, nagyon szeretlek! – nyomott egy puszit Gabriela a kislány fejére. –Honnan veszed ezt a butaságot?

-Már nem segítesz az öltözködésben – görbült le a kislány szája és szeméből újabb hatalmas könnycsepp gördült alá.

Gabriela felállt. Aha, szóval csak ez a baj! A rabszolga nem teszi a dolgát, és Vicky női fegyvertárának leghatásosabb fegyverét vetette be ellene. De most erős marad, mert igazat kellett adjon Marienak és Colinnak, a gyerekek gondozóinak, hogy némelyikük – sajnálatos módon köztük az ő lánya is – teljesen önállótlanok. Azonnali és teljes változást tartottak szükségesnek, és ő ígéretet tett az együttműködésre.

-Kicsim, én nagyon szeretlek, de hamarosan iskolás leszel, és egy iskolást már nem a mamája öltöztet. Igazából csak a babákat öltöztetik, mert ők még túlságosan ügyetlenek, hogy egyedül vegyék fel a ruhájukat. Ezért nem mehet el egy baba például egy szülinapi zsúrra sem, mert oda a mamákat nem hívják meg, így aztán nincs, aki este pizsamát adjon rájuk vagy megfésülje a hajukat.

Vicky szipogva emésztette az információt. Csavaros gyermeki eszével azonnal észrevette a csapdát. Ha most ragaszkodik az öltöztetéshez, azzal elismeri, hogy ő még kisbaba, pedig semmit sem szeretett volna jobban, mint elismertetni az anyjával, hogy ő már nagylány, akit bátran el lehet engedni Dorothy születésnapi pizsamapartijára. Letörölte hát a könnyeit és könnyedén felállt.

-Értem – mondta egy orosz hercegnő előkelő tartásával, és kis kezeivel gombolni kezdte a blúzát. Gabriela pedig úgy döntött, esélyt sem ad a meghátrálásra, ezért kifelé indult.

-Ha végeztél, gyere vacsorázni! – dobott egy puszit az ajtóból, aztán odakint öklével a levegőbe öklözött. Bármi volt is, ami rábírta a lányát, hogy behódoljon az új rendszernek, most úgy tűnt, a változás könnyebben ment, mint remélte.

Kicsivel később elfojtotta a vigyort, ami az arcára készült kúszni. Vicky átöltözött ugyan, de a mindig csinos kislány most úgy festett, mint egy kis lelenc. A szoknya fordítva volt rajta, blúzocskája gombjai félregombolva és tiszta harisnyája is jól láthatóan megcsavarodott a lábán.

-Ó, máris készen vagy? – nézett rá elismerően. –Nagyon ügyes voltál kicsim! – nyomott egy puszit a büszke gyermekarcra, aztán a sütőben piruló lasagne-ra nézett. –Ez is hamarosan kész. Van kedved segíteni a terítésben?

Vicky pár pillanatnyi tétovázás után egy kegyes főbólintással válaszolt, aztán lábujjhegyre ágaskodva elvette a szárítóról a reggelizés után elmosott két lapos tányért. Szótlanul tett-vett az anyja körül, aki összehúzott szemekkel figyelte, ahogy a lánya mindennek ismerve a helyét, szinte tökéletesen megterít. Ezek szerint tényleg őbenne volt a hiba, amiért mindent megcsinált a kicsi helyett, nem hagyva, hogy bontogassa önállósága kis szárnyait. Mire asztalhoz ültek, úgy döntött, az alkalom megérdemli, hogy ezt megünnepeljék egy esti sétával a már karácsonyi díszbe öltözött városban.

*

Furcsa karácsony lesz ez, ha rövidesen nem dönt úgy az időjárás, hogy a tavaszt idéző madárcsicsergés helyett hófelhőket borít a város fölé – nézett a hőmérőre Rowan, amely a december elejéhez méltatlan plusz 12 fokon állt még mindig, pedig már késő délután volt. Az ellenőrök szerencsére mindent rendben találtak, Ulf pedig igazán kitett magáért azzal a finom ebéddel, amire meghívta őket. Csak úgy dagadt a gazember melle, ahogy az ínyenc hivatalnokok elismerősen dícsérték a főztjét. Egy pillanatig sem szabadkoztak, amikor az elegáns klubszobában a terített asztalhoz vezette őket, mint akik számítottak is rá, hogy megkóstolhatják a szálloda híresen jó konyháját. A kávét már odafönt az irodájában itták meg, de Ulf ehhez is küldött fel remek omlós kekszéből néhány darabot. Mire elkészült a jegyzőkönyv, már majdnem három óra volt. Rengeteg dolga lett volna ma, de szinte az egész napja elment a jópofizgatásra. Ha volt valami, hát, ezt az egyet utálta a munkájában. Megtehette volna, hogy kiosztja valakinek ezt a feladatot, de az az igazság, hogy elég lett volna egy apró baki, amire az illető esetleg nem jól vagy nem jókor reagál, és túl sokat veszthettek volna rajta, így inkább magára vállalta a feladatot és a felelősséget. Mostanra azonban úgy érezte magát, mint akit kimostak, kicsavartak, aztán kitettek a szárítókötélre, pont a vihar előtt. Fáradt volt és kedvetlen, mert mostanában rosszul aludt, és most nyomasztotta az íróasztalán tornyosuló feladatok sokasága is. Dora aláíratta vele az álláshirdetés szövegét és már meg is rendelte a legnagyobb lapoknál, valamint feltette az internetre és a cég belső hírlevelére. Most már „csak” a jelentkezők meghallgatását kell beillesssze valahogy a napi teendői közé. Fintorogva ismerte be, hogy semmire sem vágyik kevésbé.

-Mr.Marshall! Arra gondoltam, hogy ha megbízik bennem, én szívesen megcsinálom az interjút a jelentkezőkkel. – zavarta meg a gondolatait Dora hangja, aki letette az asztalára a teát és némi aprósüteményt. –Készítenék egy összefoglalót, amely tartalmazza az illető végzettségét, szakmai előéletét, az ajánlásait és az én személyes benyomásaimat, ha ez segítséget jelent az Ön számára. Tudom, hogy sok a munkája, és akkor nem kellene még ezzel is… de ha nem tartja jó ötletnek … - vonta meg a vállát az asszony és Rowan hálásan rámosolygott.

-Oh,Dora, maga pótolhatatlan lesz! Pont az járt a fejemben, hogy ez az interjúztatás úgy hiányzik nekem, mint egy púp a hátamra, de kényszerű dolog, mivel mégse a személyzetisek döntsenek egy ilyen bizalmi munkakör betöltésénél. Ha megtenné Dora, örök hálára kötelezne vele.

-Vegye úgy, hogy megegyeztünk! – mosolygott rá az asszony. –Egyébként Mrs. Monroe kereste az előbb, hogy megkérdezze, áll-e még a ma esti vacsoraidőpontjuk. – váltott kissé hivatalosabb hangnemre az asszony önkéntelenül is, mivel ki nem állhatta a szőke asszonyt, aki az utóbbi hetekben rendre megjelent, nem törődve vele, hogy a szállodán belül már híre ment, hogy férje halála után néhány héttel máris kivetette a hálóját a főnökre. Peter Monroe a szálloda marketing menedzsere volt és váratlan halála nagy veszteség volt szakmailag és emberileg egyaránt Rowan számára. Mire észrevette, hogy Julia gyakori látogatásai mögött jóval több van, mint baráti érdeklődés, már egy olyan játszma közepén találta magát, amitől irtózott egész életében. De sosem volt jó abban, hogyan utasítson rendre egy nőt, aki nem veszi észre, hogyan járatja le önmagát, így aztán csak sodortatta magát az árral.

-Köszönöm, Dora! Mindjárt felhívom. – masszírozta meg a nyakát a férfi kelletlenül, és kikereste az asszony telefonszámát. A titkárnő még elégedett mosollyal hallotta a férfi első szavait, mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót.

-Szervusz Julia! Ne haragudj, nagyon nehéz napom van és még rengeteg dolgom, semmiképpen nem jön össze ez a mai vacsora. … Nem, sajnálom! Hidd el, nem lennék jó társaság! …Sajnálom, hogy csak most szólok. … Persze, talán majd valamikor máskor. Szervusz!

Amikor letette a telefont, Rowan elégedetlenül nézte a készüléket. Már megint nem voltál elég határozott! – rótta meg önmagát, ahogy az utolsó mondatra gondolt. *Talán majd valamikor máskor*… és még te csodálkozol, miért nem hagy már békén ez a tyúk. Már az ő füléig is eljutottak a pletykák, miszerint volt kollégájuk özvegye és közte romantikus szikrák pattognának. Jézus! Valamit nagyon elszúrhatott, ha a dolog ilyen kinézetet kapott, mert semmi sem állt távolabb tőle, mint egy olyan nővel kezdeni, mint Julia Monroe.

2. fejezet

Rowan kilépett a szálloda főbejáratán a még szinte langyos alkonyatba. Odabent minden karácsonyi díszben pompázott, zöld fenyőgirlandok, arany és piros díszek hirdették a közelgő ünnepet, de idekint azt hihette volna az ember, hallva a madarak vidám csicsergését, hogy már benne járnak a márciusban. Élvezte a jó időt, de azért a szíve mélyén hóra, jégcsapokra vágyott. Milyen lesz így ez a karácsony? … Milyen? Mint a többi. Magányos – mert önkínzó módon évek óta még a szüleihez sem akart ilyenkor elutazni. Telefonon felhívta őket, vagy amióta az apja a skype-pal is megbarátkozott, még egymás arcát is láthatták, de nem akart tétlenül ülni köztük, mert akkor az emlékek eluralkodtak volna rajta, és ez senkinek nem lett volna jó.

-Viszontlátásra George! – köszönt oda barátságosan a kapusnak, mielőtt átvágott az úttesten, hogy a parkban, a tóparton kiszellőztesse a fejét, mielőtt metróra ül. Szinte sosem járt kocsival, néha gondolt is rá, hogy szegény Aston Martinja miért is áll a garázsban magára hagyva, egy sűrű szövésű ponyva takarásában már hónapok óta. Amikor legutóbb dolga volt a városban, nevezetesen együtt vacsorázott Julia Monroe-val, taxival ment. Munkába pedig vagy metróval jött, vagy jó időben biciklivel. Korholta is Dora eleget, hogy még a látszatra sem ad, ahogy elvárnák egy elegáns szálloda igazgatójától.

Mielőtt a park bejárata felé indult volna, visszanézett a viktoriánus épületre, amely most kékes fénnyel ragyogott a sötétlő égbolt előtt. Talán öt perc sétára állt a Hyde parktól, tízre a Paddington állomástól, a vendégeik jórészt emiatt a tény miatt választották őket. Amikor öt évvel ezelőtt belépett a hallba, hogy egy régi barátjával találkozzon, azonnal elbűvölte a tradicionális belső, a kortalan elegancia és a 21. század hagyománytisztelete egy dicső kor emlékei iránt. És alig telt el egy év, amikor gazdasági igazgatóként már ezek között a falak között dolgozhatott. Sosem bánta meg a döntését, amikor beadta a felmondását annál a gazdasági elemző cégnél, amelynél pályakezdő kora óta dolgozott. Az a hely a múltjához kötötte, Melaniehoz és Amandához. Azok az emberek álltak a felesége és a meg sem született gyereke sírjánál, és minden velük töltött nap azokra az órákra emlékeztette. Amikor eljött, nem is sejtette, hogy ennyire felszabadul a mindennapjait nyomasztó emlékezés alól.

Még csak fél éve dolgozott itt, amikor az akkori igazgató, az öreg Jeremiah McCullen infarktust kapott, és a hálózat tulajdonosa ideiglenesen őt jelölte ki a helyére. Aztán meghirdették hivatalosan is az állást, de addigra már úgy bedolgozta magát, hogy lényegében nem volt vetélytársa. A Grand Royal az irányítása alatt visszanyerte régi fényét. Ennyit számított, hogy a munkája volt a szerelme és a szálloda a gyermeke. Büszke volt rá, de ugyanakkor mostanában egyre többet gondolt arra, hogy egy igazi gyerek életében is eljön a pillanat, amikor el kell engedni a kezét. Dora azonban időlegesen áthúzta a számításait. Most nem teheti meg, hogy úgy hagyja itt a házat, hogy ne maradjon senki, aki ismeri és érti a működését. Hátat fordított az épületnek és hosszú lépteivel megindult a tópart egyik még magányosan álló padja felé. Leült az ülés szélére, aztán lassan hátradőlt és az égbolton sötétlő felhőket nézte. Ma sem lesz csillagos az égbolt! Aztán lehunyta a szemét és egybeolvadt a környezetével, amely halk neszeivel szinte intim közegként ölelte körül ebben a most is forgalmas órában.

*

Gabriela büszke mosollyal figyelte Vickyt, ahogy kis csizmáját igyekszik erőlködve felhúzni. A kislány számára ezek a kettesben töltött órák bent a karácsonyi pompában ragyogó belvárosban valami varázslatos programmal értek fel. Az Oxford streetnél szálltak le a metróról és szorosan kapaszkodva egymás kezébe, a fénylő kirakatok előtt sétáltak a Hyde park irányába. A tömeg örvénylett körülöttük, mindenki a bevásárlás lázában égett. A köd felszállt, az idő kezdett lehűlni, a levegő sokkal tisztább volt, mint napközben bármikor, amikor a pára által a házfalak közé szorított nehézkes benzingőz uralta az utcákat. Gabriela a fényes kirakatokat nézve keserűen gondolt rá, hogy az idén a szokásosnál is szűkösebb lesz a karácsonyuk, mert nehezen összekuporgatott kis tartalékukat nem merte beáldozni az ünnep alkalmából vásárolt felesleges semmiségekre. Ki tudja, mikor sikerül munkát találnia? De az ilyen anya-lánya programok, mint a ma esti séta, vagy a mókusok etetése a St.James parkban, mindenképpen jó kárpótlásnak ígérkeztek. Szerencsére Vickyt legalább ilyen téren nem kényeztette el, így a kislánynak sosem voltak megvalósíthatatlan vágyai.

A parkhoz érve a Pretben vett két teát, amelyről tudta, hogy a hőtárolós poharakban még akkor is kellemesen meleg marad, mire a parkba érnek. A tóparton aztán kicsit csalódottan nézett körül. Minden pad foglalt volt, a kellemesen enyhe időben sokan kívánkoztak ki a természetbe. Kicsit odébb egy magányosan üldögélő alakot vett észre. Mellette kényelmesen elférnének ők is és talán nem lennének a terhére, ha odaülnek – gondolta, és Vickyt kézenfogva a pad felé indult. A mögöttük lévő sétányon már sárgán hunyorogtak a lámpák, sejtelmes árnyékot vetve a környezetükre, lábuknál pedig halkan locsogott a betonszegélyhez simuló víz. Ha nem vette volna körbe őket valóságos tömeg, kifejezetten kísérteties lett volna a park az alkonyat fényeinek játékában.

-Elnézést, szabad ez a hely? – kérdezte zavartan, mert közelről már úgy látta, mintha a férfi a fejét hátrahajtva aludna, de legalábbis lehunyt szemekkel élvezné a közeli kávézóból kiszűrődő halk zenét.Talán mégsem olyan jó ötlet Vicky harsány társaságával megzavarnia. A férfi azonban kiegyenesedett, ujjaival végigszántott sűrű haján és némi halk krákogás után a padra mutatott.

-Persze, foglaljanak csak helyet.

Gabriela az ölébe húzta a lányát és óvatosan tartotta a poharat, amíg a gyerek ivott néhány kortyot a már nem forró teából. Ahogy végzett, a kislány a férfi felé fordult.

-Szia, Vicky vagyok.

Rowan meglepve fordult felé. A hang és a közvetlenség valahonnan túlontúl is ismerős volt neki. Önkéntelenül is válaszolt.

-Szia, Rowan vagyok.

-Oh, bocsánat! Kicsit túlzásba viszi a barátkozást – dadogott Gabriela, aki nem is tudott volna a fulladás veszélye nélkül korábban közbeszólni, mert a gyerek magánakciójakor éppen a teáját kortyolta. Amikor előbukkant a kislány takarásából, egy pillanatra megdermedt. Ez nem lehet igaz!

-Jaj, bocsánat! Már megint maga? Higgye el, nem követjük vagy ilyesmi… csak Vicky

mindenkivel szóba elegyedik, hiába magyarázom neki, hogy nem minden ember szereti, ha így lerohanják.

-Semmi baj, tényleg! Úgyis már menni akartam – vett lendületet a férfi, hogy felálljon, de Gaby önkéntelenül is a karja után kapott.

-Ne, maradjon! Nekünk úgyis mennünk kell, lassan ágyban a helye a kisasszonynak. – állította talpra maga mellett a kislányt, aki elmélyülten figyelte a férfi arcát a félhomályban.

-Tényleg szürke a szemed? – kérdezte hirtelen, mire Gabrielában bent szakadt a hang. Aztán mély levegőt vett és áldotta a sötétséget, amiért legalább ez a férfi nem látja, hogy az arca a lánya viselkedése felett érzett szégyentől már bíborszínben ég.

-Na, most már tényleg indulnunk kell! – perdítette Vickyt a kijárat felé, aztán a férfi felé fordulva próbált elnézést kérni, már nem is számolta hanyadszor. –Ígérem, ha valaha még összefutnánk, előbb fojtom meg a lányomat, minthogy inzultálni kezdje magát. Bocsásson meg és jó éjszakát! – motyogta halkan, majd meg sem várva a választ, kényelmes csizmájának halk, de sietős kopogásával megindult a gyerekkel. Vicky a meghiúsult beszélgetés miatt csalódottan baktatott mellette, aztán megrángatta az anyja kezét.

-Szerintem szürke volt a szeme.

Gabriela mély levegőt vett. Abban már biztos volt, hogy Vicky mellett az élet felér egy jóga légzőgyakorlattal.

-Kicsim, sok embernek szürke a szeme, nemcsak apának. Hidd el, ha összetalálkoznánk vele, akkor bemutatnálak neki. Biztosan örülne, ha látná, milyen szép nagyra nőttél. De nem fogunk vele soha találkozni – simogatta meg a kislány arcát.

-Mert meghalt? – érkezett a csendes kérdés és Gabrielában egy pillanatra felmerült, hogy hazudnia kéne, ez lenne a legegyszerűbb és egy életre letudhatná az apával kapcsolatos kérdéseket, de aztán mégsem vitte rá a lélek.

-Nem, kicsim, nem halt meg, csak… tudod, még az előtt összevesztünk, mielőtt te megszülettél volna, és apa azóta elköltözött Angliából. Most Amerikában él.

-Amerika messze van? – kérdezte Vicky és Gabriela tudta, hogy hazáig ez lesz, mert ha a lánya rákattant egy témára, nem volt semmi, ami arról elvonhatta volna a figyelmét. A következő pillanatban azonban ijedten rezzent össze, ahogy egy férfikéz kapott a karja után. A padon üldögélő fickó jött utánuk, alighanem futva, mert kissé kapkodva vette a levegőt.

-Ezt ott felejtették – nyújtott feléjük egy kesztyűt, Vicky szivárvány színekben pompázó kesztyűjének egyik felét. A kislány izgatottan kotorászott a kabátja zsebében és diadalmasan húzta elő a tarka ruhadarab párját.

-Jaj, nagyon köszönjük, a lányom kedvenc kesztyűje – motyogta zavartan Gabriela, mert ahogy átvette a férfi kezéből a kérdéses darabot, a bőrük összeért és ő hirtelen úgy érezte, mintha megégett volna a keze. A férfié szinte sütött. Neki egészen biztosan nincs szüksége kesztyűre – gondolta szórakozottan, miközben a táskájába gyűrte a vidám kis kötött kézmelegítőket.

-Nincs mit, örülök, hogy még elcsíptem magukat. …Viszlát! . – mondta hirtelen a férfi, mint aki még mondani akart volna valamit, de aztán mégis meggondolta magát. Majd nem törődve a lámpa tilos jelzésével, átvágott az úttesten és sietve eltűnt az Oxford streeti megálló irányába. Gabriela elgondolkodva nézett utána. Volt valami a fickó szemében, amiről azt hitte, hogy … talán… kezdeményezni akart volna. Meg sem merte fogalmazni, hogy mit, valószínűleg csak egy beszélgetést. De aztán a fény kihunyt a szemeiben és hirtelen elköszönt. Talán még idejében tudatosult benne, hogy a nővel egy kisgyerek is jár, és a felismerés elvette a kedvét a további ismerkedéstől. Nem ez lett volna az első eset, és nyilván nem is az utolsó, de még sosem esett ilyen rosszul a nőnek.

-Aranyos volt tőle, hogy utánunk hozta, nem? – kérdezte a lánya, mire Gabriela mosolyt erőltetett az arcára.

-Igen, kicsim, tényleg aranyos volt, de te meg jobban is vigyázhattál volna rá, mert mi lett volna, ha a sötétben észre sem veszi, hogy ott maradt a padon, hm?

-Oké! – sóhajtott a kislány, aztán némi gondolkodás után visszatért a korábban feltett kérdéshez: -Amerika messze van?

3. fejezet

Rowan a sarokba szorulva feszengett a teli metrókocsiban és félve várta a pillanatot, amikor vadonatúj elegáns cipőjére vethet végre egy pillantást, amin az előbb gyalogolt át egy terebélyes asszonyság, talán észre sem véve, hogy legalább három lábujját brutálisan meggyötörte. Elnézést mindenesetre nem kért. Kicsit odébb egy barnahajú nő ült, ölében egy szőke kisgyerekkel, és erről eszébe jutott a parkbeli találkozás. Mégiscsak annak lenne igaza, aki azt állította, hogy London se más, mint egy nagyobbacska falu, az itt élők előbb-utóbb összefutnak? Természetesen egy pillanatra sem gondolta, hogy a csinos mama és nagyszájú lánya követnék, de sorsszerűnek érezte az újbóli találkozást, hiszen azóta az első alkalom óta néha-néha eszébe jutottak. Leginkább borotválkozás közben, ahogy szürke szemei visszanéztek rá a fürdőszobai tükörből. Vajon miért mániája annak a helyes kis kölyöknek, hogy neki szürke-e a szeme? Persze a válasz olyan nyilvánvaló… biztosan az apjának is szürke szemei voltak, és most őt keresi minden férfiban. Nem lehet vele könnyű dolga az anyjának, ha minden pasit leszólít az utcán.

Így utólag kicsit hülyén érezte magát a parkban történtek után. Ha már utánuk futott a gyerek kesztyűjével, igazán mondhatott volna valamit, azon kívül, hogy *ezt ott felejtették*… de mégis mit? És főleg miért mondott volna bármit is? Amikor a gyerek rákköszönt, azonnal tudta, hogy ezt a kis hangot már hallotta; azonnal megjelent a lelki szemei előtt, még mielőtt a gyerekre nézett volna, a metróbeli apró arcocska. Szóval Vickynek hívják. Igen, az anyja is ezt mondta, amikor elrángatta tőle. Ő meg amilyen mamlasz, bemutatkozott a gyereknek, de meg sem kérdezte, a bájos mamának vajon mi a neve. De hát váratlanul érte a találkozás. Mondjuk, még ez is nehezen magyarázza azt, hogy kétszer is kihagyta a lehetőséget. Először ott a padon, másodszor pedig amikor utánuk loholt. Amikor összeért a kezük a bohókás kis ruhadarabot fogva, érezte a hűvös ujjak érintését, a gyenge remegést, és látta, ahogy a nő nagyot nyel. Tehát nem volt közömbös a közelségére. Emberekkel dolgozott, jó megfigyelő volt, és általában tudott olvasni a testbeszédből. Vicky mamáját nemcsak a lánya lepcses szája hozta zavarba, de a tény is, hogy egy férfi közelében van. Ez újabb kérdéseket vetett fel. Mindenesetre ha egyszer összefutottak ott a parkban, akkor talán nem ez volt az utolsó alkalom.

Egy kapatos társaság nyomakodott be az amúgy is szűk térbe, fiatal fiúk és lányok, erős sminkben, feltűnő testékszerekkel. Egyikük, egy kócos szőke lány rágóját rágva őt bámulta, aztán a következő megállónál leszállás előtt még közel hajolt hozzá és kissé savanyú lehelletével az arcába dünnyögte:

-Csodás szürke szemed van, nagyfiú! - aztán a többiek vihogásától kísérve ő is kibotladozott a kocsiból. Rowan zavartan nézett körül, és keze önkéntelenül a zsebére kúszott. Zsebelték már ki a metrón, de most még az aprója is ott csörgött a felöltője zsebében. Mi a franc történt az emberekkel, hogy mindenki a szürke szemével van elfoglalva? Életének harmincöt éve alatt talán egyedül az anyja tett ilyen megjegyzést, az se tegnap volt, hanem valahol öt éves kora táján. Megcsóválta a fejét, aztán az ajtóhoz állt. Hamarosan hazaér.

4. fejezet

Gabriela kiterítette maga előtt a Times legfrissebb számát, keresztet vetett, aztán böngészni kezdte a hirdetési oldalakat. Tudta, hogy az interneten kéne keresgélnie inkább, de valamiért mégis ez volt az első gondolata, hogy a nyomtatott sajtóban keresse álmai állását, vagy bármit, ami hozzásegíti a havonta érkező számlák kifizetéséhez. Elég rossz volt az időpont, karácsony előtt a legtöbb cég az elbocsátásokon gondolkozik, nem a munkaerőfelvételen, de ha meg sem próbálja, ha legalább ő nem hisz benne, akkor hogyan oldódnának meg a problémái? A figyelmét felkeltette egy bekeretezett, azaz kiemelt hirdetés. *Belvárosi szálloda gyakorlott titkárnőt keres vezető pozícióban dolgozó munkatárs mellé.* A részletekről semmi, csak egy telefonszám. Titkárnőt? Na, tessék! Mégiscsak van Isten! – sóhajtott elégedetten, miközben a noteszába lefirkantotta a telefonszámot. Manapság már nem így keresnek alkalmazottat, futott át a fején a gondolat. Önéletrajzot kérnek, motivációs levelet, több körös interjúkon kell részt venni, ez a hirdetés pedig olyan volt, mintha a hetvenes évekbe ugrottak volna vissza. Mégis, valamiért ez a régimódi stílus megfogta és nem eresztette a képzeletét. Egy szálloda… nyilván sokkal nyugodtabb légkör lehet ott, mint egy ügyvédi irodában. Még átolvasta az oldalt, de egyetlen további említésre érdemes hirdetést sem talált.

*

Dora Dunst már kezdett kételkedni az ötlete életrevalóságában. A vállalati hírcsatornán feltette ugyan az álláshirdetést, de a szokásos internetes álláskereső portálokat kihagyta, csak néhány újság szerkesztőségébe küldte el a hirdetést. Az emberek viszont az ünnepek közeledtével vagy nem olvassák a hirdetési rovatot, vagy nincs ebben a városban állástalan titkárnő, mert egyetlen jelentkező sem akadt egész nap. Mély levegőt vett és már éppen be akart kopogni Mr. Marshall-hoz, hogy aláírassa Jonas Whitlock főportási kinevezését, felkészülve rá, hogy a főnöke rákérdez, akadt-e már jelentkező, amikor a telefon megcsörrent. Ezen a vonalon mostanában csak Julia Monroe csicsergését volt szerencséje hallani, így már előre grimaszt vágott, amiért a szőke démon nem veszi észre, hogy feleslegesen kepeszt a főnök után.

-Bocsánat, az álláshirdetéssel kapcsolatban szeretnék érdeklődni! Gabriela Harmon vagyok – hallotta a kellemes női hangot. Akárki is az illető, egy biztos, a hangja alapján már kapott egy képzeletbeli jó pontot. Lerakta a kezében tartott papírokat és visszaült az asztala mellé.

-Üdvözlöm, Dora Dunst vagyok, én adtam fel a hirdetést. Miss Harmon, alkalmas lenne Önnek egy személyes találkozó holnap reggel 9-kor? … Rendben, nagyon köszönöm, hogy ilyen hamar alkalmunk nyílik találkozni. A Grand Royal szállodát talán ismeri a Hyde Park mellett. Szóljon a portán, hogy engem keres és valaki majd felvezeti az irodába.

*

-Mr.Marshall! Azt hiszem, megtaláltam a megfelelő utódot – ragyogott Dora, miközben letette a teát a férfi elé, néhány uborkás szendviccsel együtt.

-Igen? Rendben – motyogta a férfi, nyilvánvalóan nem figyelve az asszonyra. A vezetőség költségcsökkentést és létszámcsökkentést szorgalmazott, de nyilvánvalóan nem nélkülözhette egyik emberét sem, és most próbálta összeszedni a gondolatait, hogyan érveljen a döntése mellett. Dora hangja kizökkentette ugyan, de amit mondott, nem jutott el a szürkeállományáig. Az asszonyra nézett, aki várakozóan mosolygott mellette, és ő zavartan próbált visszaemlékezni legalább egy szóra, amiből kikövetkeztethetné, mit mondott a titkárnője.

-Bocsánat Dora, nem figyeltem az előbb – ismerte be, mire az asszony vidáman megforgatta a szemeit. Kedvenc főnöke mostanában többször volt dekoncentrált, és ha nem tudta volna, hogy szinte nincs is szabadideje, akkor azt hihette volna, hogy nő van a dologban. Vagy talán éppen az, hogy Rowan Marshall egészséges férfi volt az ereje teljében, és igazán nem normális dolog, hogy egyedül él.

-Csak azt mondtam, hogy azt hiszem, máris megvan az utódom. Nem volt ugyan túl sok jelentkező – szépítette az asszony az egyetlen jelentkezőre szűkült interjúztatást -, de a képzettsége megfelelő, a személye szimpatikus és remélhetően magával is remekül kijön majd, mert köztünk azonnal megvolt az összhang. Január elsejével kezdhet is, addig pedig ígérem, mindenre megtanítom.

-Ez remek, Dora! Legalább egy gonddal kevesebb – mormolta a férfi, aztán bekapott egy apró szendvicset. –Ezt megint maga csinálta, ilyet üzletben nem lehet kapni – kacsintott a nőre, aki elpirult, és gondolatban feljegyezte magának, hogy azt a Gabriela Harmont megkérdezi arról is, hajlandó-e időnként néhány házias falattal kényeztetni a főnökét.

-Nem akarja megismerni, mielőtt a szerződését elkészítem? – tette fel még a kérdést, bár volt egy sejtése, hogy a férfinak teljesen mindegy, ki ül a helyére, ha munkáját alaposan és gördülékenyen elvégzi. Erről meg úgyis az ő dolga gondoskodni.

-Bízom magában Dora, meg az emberismeretében, és tudom, hogy nem engedne arra méltatlant az asztalához ülni – mosolygott rá a férfi és szürke szemeiben végre egy kis élet éledt. Dora kicsit megkönnyebbülten konstatálta, hogy a főnökében még ott pislákol az életöröm, csak kéne már mellé valaki, aki ezt napról napra elő is hívja belőle. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy Gabriela Harmon nincs férjnél, …igaz, egyedülálló anyaként nevel egy gyereket. Vajon Rowan is olyan férfi lenne, akinél egy gyerek akadályt jelentene az ismerkedésben? A férfi kezének érintését érezte a kézfején és elpirult. Még csak az kéne, hogy Rowan Marshall megsejtse, hogy műkedvelő házasságszerzőként igyekszik éppen kipróbálni magát, mintegy búcsúajándékként az együtt töltött kellemes évekért.

-Van még valami? – nézte vidáman a férfi, mire ő is elmosolyodott.

-Nem, semmi, ennyi volt csak. Ha ma már nincs szüksége rám, akkor elmennék, James-szel színházba megyünk, és akkor lenne időm valami elfogadható külsőt varázsolnom magamnak.

-Menjen csak, Dora, de higgye el, nem kell ahhoz nagy varázslat, hogy maga elbűvölő legyen! – bókolt a férfi, és az asszony sóhajtva csukta be maga mögött az ajtót. A pernahajder! Asszony kell neki, mert egyszerűen pazarlás ezt a pasit parlagon hevertetni. A szóhasználatán felvidulva maga elé képzelte a képet, aztán vigyorogva felkapta a táskáját és

hazafelé indult. *James Dunst, ezer szerencséd, hogy a gyerekedet várom és imádlak, mert Rowan Marshall képes lenne bűnbe vinni!*

*

Gabriela dudorászva pakolta el a vacsora maradékát, aztán kissé idegesebben indult a fürdőszoba felé, ahonnan Vicky panaszos visítása hallatszott:

-Anyaaaa!

-Mi a baj kincsem? – esett be szinte az ajtón.

-Jessy azt mondta, hogy nekem nem is lehet igazi karácsonyom, mert nincs apukám – közölte vele a lánya a mondandóját olyan kíváncsi felhanggal, hogy Gabriela nagyot nyelt. Egy pillanatra átkozta Jessyt, a lánya kis vörös hajú barátnőjét, aki még Vickynél is kotnyelesebb ötéves volt. Az apa-kérdés mostanában túl sokszor kerül terítékre – nyögött fel a gondolatra. Nem így képzelte az estét. Ha minden igaz, és a szálloda igazgatója aláírta a papírokat, akkor neki január elsejétől állása lesz egy igazán gyönyörű, patinás épületben. Az eddiginél valamivel magasabb fizetése, amit már ma este meg akart ünnepelni. A nem túl drága ausztrál vörösbort hazafelé egy hirtelen ötlettől indíttatva vette meg a sarki borüzletben. Az eladó nagyon ajánlgatta, hogy jó vásárt csinál vele, mert ez volt a mai akciójuk. A húsz fontos bort ma hét fontért adták; ő pedig vett hozzá kis rágcsálnivalót, kikölcsönzött egy filmet, régi nagy kedvencét, a Szerelmünk lapjait, és már csak azt a pillanatot várta, amikor Vicky lehunyja a szemeit. Most kezdte sejteni, hogy a lány alaposan befűt az elképzeléseinek.

-Jessy butaságot mondott – simogatta meg a kislány vizes haját. –Miért ne lehetne igazi karácsonyunk?

-Mert az apukák állítják fel a karácsonyfát… az igazi karácsonyfát – nézett egy ötéves lesajnálásával az anyjára a gyerek. Már tavaly karácsonykor is lebiggyedt a szája széle, amikor Gabriela a gardróbból előhalászta a kis műanyag fa dobozát. -…és Jessy azt mondta, hogy igazi karácsonyfa nélkül a karácsony sem az igazi.

-Majd veszünk egy igazi fát – mosolygott rá az anyja a reménybeli anyagi jólét magabiztosságával, de Vicky még nem volt meggyőzve.

-És ki fogja felállítani? Egy igazi fa nagy és nehéz, és szúrnak az ágai. Jessy mesélte, hogy az apukája az udvaron baltával szokta faragni a törzsét, hogy egyáltalán beleférjen a fenyőfatalpba. Nekünk nincs is baltánk.

-Jessy beszélőkéjét kéne baltával faragni! – hörrent fel Gabrielában a türelmetlenség, de a lányának igyekezett higgadtan válaszolni: -Hát, majd egy éles késsel vagy a húsvágó bárddal megfaragom. Megoldjuk, kincsem, hidd el, lesz igazi karácsonyunk, de most már gyere ki, mert egész lila a szád széle – terelte el a gyerek figyelmét a fenyőfa-kérdésről. Vicky elgondolkozva hagyta, hogy az anyja szárazra törölje és ráhúzza a pizsamát, Gabriela pedig észre sem vette, hogy a napok óta tartó nagy önállóságot most egyetlen pillanat alatt sikerült romba döntenie ezzel az öltöztetéssel. A téma végre lekerült a napirendről apástól, fenyőfástól és ő már ennyiért is hálás volt. Betakargatta a kicsit és kezébe vette a mesekönyvet, hogy a kislámpa fényénél Barnie mackó újabb kalandjával mesélje álomba a

csemetéjét.

Kicsivel később egy gyertya táncoló fényébe bambulva kortyolgatta a valóban finom bort. Az ablakot eső verte és arra gondolt, hogy idén karácsonykor nem a fenyőfa lesz az, amitől nem igazi a karácsony. Ez az őszi estéket idéző hangulat sehogy sem illett az ünnephez. Még emlékezett rá, hogy gyerekkorában orrát az ablakhoz nyomva leste az eget, hogy gyülekeznek-e már a hófelhők; de azokban az években már december elején is fogcsikorgató hideg volt és vastag kabátba, sálba burkolóztak, nem pedig az átmeneti kabátjában járkált, mint az idén. Persze az ő keze még ilyenkor is majd lefagyott, amikor a hőmérő higanyszála tíz fok körül volt. Bezzeg annak a férfinak, akit Vicky állandóan leszólogat, a szürke szeműnek, milyen meleg volt a keze –ábrándozott arra a pillanatnyi, áramütésszerű érintésre gondolva. A szálloda ott van a park közelében, talán lesz még alkalmuk összefutni a tóparton, ha ebédszünetben kiszellőzteti kicsit a fejét. – álmodozott tovább, aztán ujjait megnyálazva elfojtotta a gyertyalángot és kivitte a poharát a konyhába. Ideje lefeküdni, mert megígérte annak a szimpatikus Dora Dunstnak, hogy délelőtt benéz hozzá, ismerkedni a jövendőbeli munkájával.

5. fejezet

-Dora, nézze át a mai napomat, van-e valami halaszthatatlan? – jött az alig felismerhető krákogással vegyes suttogás a vonal túlsó feléről. Az asszony ijedtséggel vegyes megkönnyebbüléssel konstatálta, hogy végre megvan a magyarázat mindig pontos főnöke szokatlan távollétére.